

[Jens Peter Jensen (Sors amt).]

Man taler i denne forbindelse om en liberalisering. Jeg vil gerne sige som en god liberal mand, at liberalisme, det er ikke noget, man har på klokkeslæt, og det har ikke noget at gøre med dette forslag eller de andre tanker, der har været fremme.

Jeg er betænkelig ved nogle synspunkter, der har været fremme om, at vi skulle være helt uden lukkelov, eller vi skulle have meget lange åbningstider. Jeg er bange for, at det ville komme til at være en alvorlig belastning for vore mellemstandserhverv. De er i disse år i forvejen ude for meget svære vanskeligheder, kreditmæssigt, pengepolitisk osv. Med hensyn til erhvervsstrukturens forandringer har vi jo heller ikke skabt forhold, der gør det muligt at imødekomme behovet for de omskolinger osv., der må være en naturlig konsekvens, hvis der skal være en kraftig afgang fra butikserhvervet.

Jeg tror også, det er en forbrugerinteresse, at der fremdeles er et stort net af butikker, hvor man kan blive betjent. Jeg tror, det er en forbrugerinteresse, at man kan få et faguddannet personale i disse forretninger, så man kan blive betjent på saglig og god måde. Det er i forvejen svært for butikserhvervet at kalde ungdommen til sig. Det vil blive endnu vanskeligere, hvis dette erhvervs arbejdstid skal forrykkes væsentligt fra, hvad der er gældende inden for andre samfundsområder. Derfor vil jeg altså sige, at vi kan gå ind i en udvalgsbehandling; vi vil medvirke til fremme af forslaget, men kan gå ind i en drøftelse af de saglige forslag, der kan komme om ændringer, forandringer, som vi kan tage op til overvejelse i udvalget.

Med disse ord skal jeg anbefale forslaget til en velvillig udvalgsbehandling.

Jørgen Andersen: Mere end de fleste andre love berører lukkeloven alle befolkningskredse, fra folkepensionisten til de mindre børn, i hvert fald så snart de har lært indkøbsværdien af en 10-øre. Naturligvis forstærkes denne berøring i forhold til butikshandelens udøvere og deres medarbejdere, idet lukkeloven for disses vedkommende direkte influerer på erhvervet. Men selv om både butikshandelens folk og deres medarbejdere har en fælles interesse i at skabe den størst mulige omsætning, således at betin-

gelsen for en stigende indkomst for begge parter vedkommende skabes gennem en større fortjeneste, så kan det ikke være rimeligt at anskue lukkeloven og dens konsekvenser ensidigt ud fra erhvervets særlige interesser.

Forbrugere, som ene og alene bærer butikserhvervet oppe, har selvfølgelig også interesser, som ikke bør overhøres. Man kan vist sige, at der findes to kategorier af forbrugere. En, nok endnu den største, for hvem butikernes åbningstider ikke spiller nogen større rolle; deres frie og uafhængige stilling tillader dem at handle omtrent når som helst, og man kan sige, at de i den forbindelse er indifferente. Men for den anden part, de udearbejdende, er forholdet uægtelig et andet. Tænk blot på den udearbejdende far eller mor, som må jage fra arbejdsplads til vuggestue eller fritidshjem efter børnene og så i den tiloversblevne sparsomme tid er henvist til at klare dagens indkøb til familiens behov. Selv om disse mennesker ikke findes i lige stort tal i alle dele af landet, ja, enkelte steder må man vel erkende, at de slet ikke kendes, så vil det i mine øjne være helt utilstedeligt at overse dem under denne lovs ændring.

Når man betænker, at de eksisterende lukketider for butikshandelen har bestået uændrede i næsten et kvart århundrede, og man samtidig iagttager den rivende udvikling, der har kendetegnet netop dette tidsafsnit på alle andre områder, så forekommer det, det radikale venstre såre rimeligt og naturligt, at man også nu ajourfører lukkeloven, så den bliver i pagt med en moderne tids krav og behov.

Vi påskønner derfor handelsministerens initiativ til det fremsatte forslag, men vi havde gerne set et endnu mere liberalt oplæg, som i højere grad pålagde de handlende selv at afgøre butikernes åbningstider under naturlig hensyntagen til individuelle branchekrav og publikums behov. Vi har svært ved at forstå, at 1970ernes danske butikshandlende foretrækker forbud, mynderskab, politikontrol og strafansvar fremfor frie kollegiale aftaler, varierende efter geografiske forhold og brancheforhold, med individuelle åbningstider, som i størst mulig udstrækning sikrer, at der er noget at holde åbent for. Det er utænkeligt, at sådanne frie vilkår ikke skulle give en langt